

**Politinei partijai Nacionalinis susivienijimas
Lietuvos politinėms partijoms
Lietuvos Respublikos Seimo nariams
Visuomenei ir žiniasklaidai**

**TAUTOS FORUMO
PAREIŠKIMAS**

Vilnius, 2026 m. spalio 12 d.

PARTIJOS TIKSLAS NĖRA TIK INFORMUOTI VISUOMENĘ

2026 m. spalio 3 d. Vilniuje įvykęs Nacionalinio susivienijimo mitingas „Stabdykite masinę imigraciją!“ atskleidė neabejotinai reikšmingą dalyką – Lietuvos visuomenė pagaliau pradeda busti iš apatijos ir sąstingio.

Problema, kurią sisteminė žiniasklaida mėgino apklijuoti įvairiomis etiketėmis, šiandien subūrė žmones į viešąją aikštę. Lietuvos piliečiai pagaliau ėmė domėtis ne tik tuo, kiek žmonių atvyksta į mūsų šalį, bet ir tuo, kokia bus Lietuva po dešimties, dvidešimties ar trisdešimties metų, klausti kas spręs jos demografinę ir kultūrinę ateitį, ar lietuvių tauta savo valstybėje išliks šeiminingė.

Todėl Tautos forumas pirmiausia nuoširdžiai dėkoja visiems žmonėms, kurie spalio 3-iąją atėjo į Nacionalinio susivienijimo surengtą mitingą. Dėkoja žmonėms, kurie nepabūgo viešai pasakyti, kad masinė imigracija Lietuvai yra pražūtinga, ir visiems, kurie atėjo ne dėl partijų tarpusavio kovų, bet todėl, kad jiems rūpi Lietuva.

Labai simboliška, kad tokį mitingą surengė būtent Nacionalinis susivienijimas – politinė jėga, kuri buvo steigiama kaip pilietinės savigynos sąjūdis, turėjęs žadinti visuomenės tautinę ir valstybinę sąmonę, grąžinti į viešąjį gyvenimą klausimus apie tautos išlikimą, nacionalinį suverenitetą ir Lietuvos valstybės paskirtį. Todėl galima tik sveikinti tai, kad po daugelio metų slogios tylos, masinės imigracijos klausimas pagaliau buvo iškeltas viešai ir garsiai.

Tačiau vien todėl, kad Lietuvoje nėra kitos politinės jėgos, kuri aiškiai suvoktų ir nuosekliai įvardytų masinės imigracijos keliamą realią grėsmę lietuvių tautos ir valstybės išlikimui, Nacionaliniam susivienijimui yra taikomas aukštesnis politinio aiškumo, nuoseklumo ir atsakomybės matas, juolab kad nemažai Tautos forumo narių patys dalyvavo kuriant Nacionalinį susivienijimą (NS), jie NS steigėjai ir sieja su šia politine jėga viltį, kad NS taps nuosekliu tautinių ir valstybinių interesų gynėju.

Todėl neatsiribodamas nuo Nacionalinio susivienijimo ištakų ir jo pirminės misijos Tautos forumas turi pareigą pasakyti ir tai, ko niekas nesiryžta įvardinti:

1. Per kelerius metus drastiškai išaugę imigracijos į Lietuvą mastai sukėlė didžiulę grėsmę lietuvių tautos ir valstybės išlikimui. Apie tai teisingai kalbėta spalio 3 d. NS surengtame mitinge „Stabdykite masinę imigraciją!“ Vis dėlto mitingas ir jame pasakytų kalbų turinys priminė dar vieną proimigracinį renginį.

2. Tautos forumas ne kartą yra pabrėžęs, kad Europos tautų pakeitimas vadinamosiomis multikultūrinėmis, nebeįstengiančiomis turėti savų nacionalinių valstybių, visuomenėmis nuo pat pradžių buvo ir liko kertinis Europos Sąjungos (ES) integracijos principas. Jį įmanoma įgyvendinti tik laikantis „atvirų sienų“ politikos, atveriančios kelią masinei migracijai iš trečiųjų, ypač kultūriškai kuo svietimesnių šalių. Ši multikultūrizmo ideologija grindžiama imigracijos politika daugelį metų buvo vykdoma kitose ES šalyse ir pradėta vykdyti Lietuvoje.
3. Po Lisabonos sutarties ir sprendimo kurti centralizuotą ES „federaciją“ buvo pradėta toleruoti ir net skatinti forsuojama masinė imigracija – jos simboliu tapo A. Merkel sprendimas įleisti į Vokietiją milžiniškus ir demografinį bei kultūrinį ES šalių veidą radikalai keičiančius imigrantų srautus.
4. Tokia migracijos politika iš esmės niekuo nesiskiria nuo SSRS vykdytos „internacionalinės“ tautų perkėlinėjimo, maišymo ir lydimo į „naują istorinę žmonių bendriją“, vadintą „sovietine liaudimi“, politikos. Šios politikos tikslas buvo sunaikinti tautas ir pakirsti jų gebėjimą sukurti nepriklausomas valstybes.
5. Analogiška vykdoma Briuselio viršūnių politika sukėlė visapusišką ir vis gilėjančią ES krizę – nekontroliuojamai plūstantys imigrantai tapo nepakeliama ekonomine ir socialine našta juos masiškai įsileidusioms valstybėms, jų visuomenes destabilizuojančiu veiksniu ir gilėjančių vidaus priešpriešų bei politinių konfliktų priežastimi.
6. Į tai pagaliau buvo priversti reaguoti ir multikultūrizmo ideologija besivadovaujantys ES politiniai sluoksniai, nenoromis sutikę priimti vadinamąjį ES imigracijos ir prieglobsčio paktą. Tačiau šiuo paktu neatsižadėta multikultūrizmo ir atvirų sienų politikos – ji tik „pragmatiškai“ pritaikyta prie pasikeitusių aplinkybių. Pakto paskirtis – suvaržyti ir apriboti stichinį ir nekontroliuojamą imigrantų plūdimą į ES pakeičiant jį taisyklėmis ir procedūromis, leidžiančiomis įgyvendinti kontroliuojamą imigraciją ir planingą ES šalių kolonizaciją primetant valstybėms, be senųjų reikalavimų, ir privalomas priimti imigrantų kvotas.
7. Buvusioji I. Šimonytės vadovaujama „dešinioji“ vyriausybė vykdė ankstesniąją radikalai ideologizuotą ES imigracijos politiką ir per trumpą laiką sąmoningai įsileido šimtus tūkstančių imigrantų, nepaisydama nei dėl to kilusių grėsmių Lietuvos nacionaliniam saugumui, nei VSD perspėjimų. Minėta vyriausybė beatodairiškai, ignoruodama pasekmes, įgyvendino ideologinį bei politinį ES keliamą uždavinį žūtbūt pakeisti demografinį šalies balansą sumažinant lietuvių tautybės bei vietinių gyventojų dalį šalyje. Taip pat uoliai buvo vykdomas įtakingų verslo struktūrų reikalavimas pakeisti lietuvius darbuotojus pigesne iš užsienio įvežama darbo jėga.
8. Dabartinė „kairioji“ vyriausybė mėgina pereiti prie naujosios „pragmatiškesnės“ ir lankstesnės, Briuselio aprobuotos ir ES migracijos paktu įteisintos imigracijos politikos, kuriai ideologiškai atstovauja vadinamieji dešinėsios krypties šalininkai Lietuvoje. Ši naujoji politika leidžia saugiai, išvengiant konflikto su Briuseliu, atvirai kalbėti apie „masinės imigracijos“ keliamas grėsmes bei pasitelkti įvairius praktinius argumentus reikalaujant mažinti imigracijos mastus, pirmiausia įsivežamų darbuotojų iš užsienio skaičių. Būtent šiuo ES imigracijos politikos „pragmatiniu“ poslinkiu – siekiu pereiti nuo nelegalios stichinės prie legalios tvarkingos imigracijos – mėgina pasinaudoti dabartinė

taip pat proimigracinė vyriausybė, deklaruojanti pasiryžimą vykdyti „kontroliuojamos imigracijos“ politiką.

9. Tačiau tai nėra antiimigracinė politika, nes vykstančios imigracijos mastai lemia tik Lietuvos kolonizacijos spartą – taigi „kontroliuojama imigracija“ įgalina tik daugiau ar mažiau lėtinti kolonizacijos tempą ir ilgiau pratęsti imigrantų užgožiamos tautos agoniją, leisdama jai neskausmingiau prisitaikyti prie nuolatos gausėjančios atvykėlių dalies savo šalyje.
10. Pažymėtina, kad analogiškais nuostatomis vadovavosi ir Maskvos kolonijinei politikai nedrįsę atvirai pasipriešinti aneksuotos Lietuvos patriotiškesni administratoriai, panašiais būdais mėginę mažinti iš SSRS „broliškų respublikų“ siunčiamų imigrantų srautus. Jie ieškodavo ir kartais rasdavo argumentų užkirsti kelią vadinamosioms sparčiosioms komunistinėms arba komjaunimo statyboms, į kurias plūsdavo geresnio gyvenimo „mažajoje Amerikoje“ (šitaip neretai būdavo apibūdinama Lietuva) ieškoję „internacionalistai“ iš tolimiausių SSRS regionų.
11. Šie neabejotini panašumai primena, kad Lietuvoje nebuvo ir iki šiol nėra nacionalinius interesus ginančių antiimigracinių vyriausybių. Kitaip negu daugelyje ES šalių, Lietuvoje taip pat nėra ir parlamentinių antiimigracinių politinių partijų bei joms atstovaujančių politikų. Priešingai, kaip ir SSRS okupacijos laikotarpiu, Lietuvoje egzistuoja tik radikalios ideologizuotos ir pragmatiškiau orientuotos proimigracinės politikos šalininkų grupės. Skirtumas nuo sovietmečio yra tik tas, kad sovietmečiu mėginusieji lėtinti imigraciją, buvo priversti tai daryti slapčia, o dabartiniai jos stabdytojai gali viešai deklaruoti savo siekius.

Būtent šiame istoriniame ir politiniame kontekste vertinant Nacionalinio susivienijimo organizuotą protesto prieš imigraciją mitingą, pabrėžtini yra šie įvykusio renginio ypatumai:

12. Mitinge nebuvo keliamas principinis ir svarbiausias – Lietuvos teisės kontroliuoti savo valstybės sienas klausimas, o kelti iš esmės „kuklūs neprovokuojantys reikalavimai“ – sumažinti bendrą imigrantų skaičių, panaikinti darbo jėgos verbavimo centrus užsienio šalyse ir deportuoti nusikaltusius imigrantus. Deja, tai tėra administraciniai ir vadybiniai reikalavimai. Jie yra daliniai ir kosmetiniai esamos politinės problemos sprendimai, skirti techniškai reguliuoti ir optimizuoti legalios imigracijos srautus. Tai visiškai atitinka ES imigracijos ir prieglobsčio pakto nuostatas. Tuo tarpu realiai sustabdyti „masinę imigraciją“ įmanoma tik **valstybei susigražinus teisę kontroliuoti sienas**, ir ne tik fiziškai ją saugoti, bet pirmiausia **spręsti, kas turi teisę patekti ir kiek bei kokiomis sąlygomis pasilikti Lietuvos teritorijoje**.
13. Mitinge nebuvo keliami dar du esminiai politiniai imigracijos klausimai. Nebuvo paminėti svarbiausi tarptautiniai dokumentai, kuriais ideologiškai ir teisiškai yra grindžiama ES vykdoma „atvirų sienų“ politika, griauianti valstybių suverenią teisę kontroliuoti savo sienas, tai Jungtinių Tautų Migracijos paktas ir dabartinės redakcijos Europos Sąjungos imigracijos ir prieglobsčio paktas. Todėl nebuvo nė žodžiu neužsiminta, jog tam, kad Lietuvos valstybė vykdytų savarankišką migracijos politiką, absoliučiai būtina sąlyga – denonsuoti jos suverenitetą migracijos srityje pažeidžiančius susitarimus dėl abiejų paktų ir pirmiausia nedelsiant atmesti ES migracijos ir prieglobsčio pakte įtvirtintą prievolę dėl privalomų priimti imigrantų kvotų.

14. Mitingo metu demonstruotas plakatas, kuriame raginama nepaaukoti Lietuvos pigią darbo jėgą įsivežančio „godaus verslo“ interesams. Tačiau be šio deklaratyvaus šūkio buvo vengiama konkrečiai ir aiškiai įvardyti penkias stambaus verslo struktūras, kurios ne tik daro didžiulę įtaką imigracijos mastams, bet faktiškai diktuoja šalies vyriausybės pamatines valstybės migracijos politikos nuostatas. Tai Lietuvos pramonininkų konfederacija, Lietuvos verslo konfederacija, Lietuvos darbdavių konfederacija, Investuotojų forumas ir jį vėliau pakeitę Pramonės ir prekybos rūmai. Būtent jie yra tikrieji „masinės imigracijos“ užsakovai. Jų įvardijimas abstrakčiu „godaus verslo“ vaizdiniu tėra emocinis apibūdinimas, nereikalaujantis sukurti šių struktūrų viešosios kontrolės mechanizmo, kuris įgalintų apriboti jų neproporcingai didelę politinę galią ir daromą poveikį migracijos procesams.
15. Mitinge buvo pagrįstai kritikuojami demagogiški politinių oponentų teiginiai, kuriais mėginta neigti sparčiai augančius imigracijos į Lietuvą mastus ir menkinti jos keliamus pavojus. Taip pat buvo parodyta, kad per palyginti trumpą laikotarpį užsieniečių skaičius Lietuvoje smarkiai išaugo. Tačiau, susitelkus vien į šių melagingų teiginių kritiką ir nutylint svarbiausius politinius ir praktinius klausimus, iš esmės buvo pasukta tuo pačiu keliu ir nuslysta į atvirkščią krašutinumą. Pasitelkus miglotą ir neapibrėžtą „masinės imigracijos“ vaizdinį, konkreti politinė ir praktinė problema buvo abstrakčiai sugrėsminata, siekiant emociškai paveikti mitingo dalyvius bei jo vaizdo įrašą mačiusius šalies piliečius, sukelti jiems bendrą pavojaus įspūdį ir nukreipti dėmesį nuo esminio klausimo – kokia yra konkreti mitingo organizatorių pozicija jų pačių iškeltos problemos atžvilgiu.
16. Nacionalinis susivienijimas, kaip ir kitos šalies parlamentinės partijos, iš esmės neneigia darbo jėgos iš užsienio poreikio, bet kartu pripažįsta, kad tam tikro masto imigracija yra būtina ir neišvengiama. Todėl, reikalaujant iš kitų partijų stabdyti masinę imigraciją, yra būtinas politinis sąžiningumas bent apytiksliai nurodyti, kokia metinė darbo jėgos imigracijos kvota yra priimtina Nacionaliniam susivienijimui, kad tokia imigracija nebebūtų laikoma masine. Tačiau mitinge tai nebuvo padaryta.
17. Neįvardijant ir nekeliant uždavinio tinkamai kontroliuoti verslo struktūrų, kurios reikalauja darbo jėgos imigracijos kvotų ir faktiškai diktuoja jų dydį Vyriausybei, taip pat vengiant nurodyti Nacionaliniam susivienijimui priimtina („nemasinę“) imigrantų kvotą, yra išsaugoma galimybė partijai, hipotetiškai patekus į valdžią, užkulisiuose tyliai ir gražiai susitarti su „godaus verslo“ atstovais dėl „masinės“ ir „nemasinės“ imigracijos skaičių. Pvz., būtų galima susitarti ir įtikinėti visuomenę, kad 40 000 darbuotojų metinė kvota jau reikštų „masinę“, o 35 000 – dar „nemasinę“ imigraciją. Tad jeigu kasmet būtų išnaudojama visa kvota, pirmuoju atveju per dešimt metų į šalį atvyktų 400 000 užsieniečių, antruoju – per tą patį laikotarpį „tik“ 350 000. O tai sudaro sąlygas manipuluoti „masiškumo“ sąvoka, kuri leidžia formaliai deklaruoti kovą su masine imigracija, o praktiškai tęsti didelio masto darbo jėgos įvežimą, kuris, šios kritikos požiūriu, dera su ES migracijos ir prieglobsčio pakto kontekste plėtojama kontroliuojamos legalios imigracijos politika ir tuo, ką jos kritikai vadina planinga kolonizacija.
18. Mitinge žodžiais išsakyta reikalavimas sumažinti bendrą imigrantų skaičių vertintinas kaip mažai ką reiškianti deklaracija, nes nebuvo pasakyta, ar leidimai atvykti į Lietuvą turėtų būti suteikiami tik aukštą pridėtinę vertę kuriantiems specialistams, ar ir žemesnės kvalifikacijos darbuotojams. Šį neapibrėžtumą sustiprina ir abejones kelia dėl tikrųjų mitingo organizatorių tikslų tai, kad renginyje nutylėta itin svarbi imigrantų šeimų susijungimo problema ir nebuvo siūlomi seniai subrendę reikalavimai pereiti prie laikinųjų

darbo leidimų sistemos, kuri būtų esminė priemonė siekiant užkardyti dalies šalies verslo vykdomą ir Briuselio skatinamą Lietuvos kolonizavimo bei demografinio ir kultūrinio šalies „europeizavimo“ procesą.

19. Be aiškumo, kiek ir pagal kokius kriterijus turėtų būti mažinamas bendras imigrantų skaičius, reikalavimas uždaryti darbo jėgos verbavimo centrus užsienyje tampa niekiniu, nes pripažįstant, kad imigracija yra ekonomiškai neišvengiama, šiuo patraukliai skambančiu reikalavimu yra nukreipiamas dėmesys nuo esminio klausimo: kaip būtų telkiami nauji darbuotojai ir kas galėtų pakeisti užsienio šalyse veikiančius uždaromus jų verbavimo centrus? Jokių siūlymų šiuo klausimu nebuvo, nors tai ypač aktualu kontekste dėl Lietuvos susitarimo su Filipinais ir galimų būsimų sutarčių su kitomis šalimis dėl valstybės organizuojamo pigios darbo jėgos importo. Abejonių kelia ir tai, kad apie šį bei kitus masinę imigraciją skatinančius susitarimus renginyje nebuvo nė užsiminta.
20. Visai nesuprantama, kodėl mitinge buvo vengta priimti bent kokį oficialų dokumentą – rezoliuciją, pareiškimą ar kitą politinį aktą, kuriame būtų formaliai, aiškiai ir tiksliai įtvirtintos renginio organizatorių idėjinės bei vertybinės nuostatos, apibrėžti konkretūs politiniai tikslai ir nedviprasmiškai išdėstyti moraliniai bei politiniai įsipareigojimai Lietuvos visuomenei, tautai ir valstybei. Tokio pobūdžio dokumentai tampa niekuo nepakeičiamu politinių ketinimų rimtumo ir prisiimamų įsipareigojimų patvirtinimu, nes kalbėtojų žodžiais aptakiai išsakyti nors ir keli reikalavimai gali būti vertinami tik kaip priemonė „masinės imigracijos stabdytojų“ įvaizdžiui kurti ir įspūdžiui sudaryti, jog Lietuvoje atsirado antiimigracinė politinė jėga, pasiryžusi sekti kitų šalių nacionalinių antiimigracinių judėjimų pavyzdžiu ir stoti į tikrą kovą už lietuvių tautos bei valstybės išlikimą.
21. Tautos forumui taip pat kyla moralinės ir politinės abejonės dėl mitinge iškelto šūkio „Sustabdykite masinę imigraciją!“ Toks reikalavimas, tikėtina, buvo adresuotas kitoms politinėms partijoms, bet lieka neaišku, kam konkrečiai jis buvo skirtas, kokių teisinių ir politinių veiksmų juo reikalauta, kokius įsipareigojimus šiuo klausimu prisiėmė patys mitingo organizatoriai.
22. Renginio organizatoriai turėjo žinoti, kad iš esmės pakeisti Lietuvos imigracijos politiką įmanoma tik atvirai pasipriešinus globalistinei šiuolaikinės migracijos politikos kryptčiai – atsisakant vadovautis JT Pasaulinio susitarimo dėl saugios, tvarkingos ir teisėtos migracijos nuostatomis, prieštaraujant ES migracijos ir prieglobsčio politikos reikalavimams bei atmetant išorės institucijų diktuojamas imigracijos kvotas. Apgailestautina, kad apie tai mitinge nebuvo kalbama.
23. Pažymėtina, kad Nacionalinis susivienijimas iki šiol nėra viešai paskelbęs jokios aiškos oficialios partijos pozicijos šiais klausimais, nors reikalauja iš kitų politinių jėgų pasipriešinti Briuselio ideologiniam diktatui ir Europos kolonizavimo politikai. Toks neapibrėžtumas kelia pagrįstas abejones dėl mitinge išsakytų viešų raginimų nuoseklumo ir nuoširdumo. Todėl susidarė įspūdis, kad tai buvo ne tiek sąžiningas kvietimas bendrai politinei kovai, kiek mėginimas siekti savo politinių tikslų kitų politinių jėgų pastangomis – reikalauti iš jų ryžtingų veiksmų, pačiai partijai vengiant prisiimti konkrečius politinius įsipareigojimus. Kartu neišvengiamai kilo abejonė, ar tikrasis mitingo tikslas buvo stabdyti

masinę imigraciją, ar pasinaudoti šia visuomenei aktualia problema siekiant politinio žinomumo ir rinkėjų paramos artėjančiuose savivaldos rinkimuose.

Įvertindamas šias aplinkybes ir Nacionalinio susivienijimo 2026 m. spalio 3 d. surengto mitingo ypatumus Tautos forumas konstatuoja:

24. Pabudusios visuomenės nebegalima migdyti pusiniais atsakymais, aptakiomis formuluotėmis ir nekonkrečiais miglotais politiniais pažadais. Todėl spalio 3-iosios mitingą TF vertina dvejopai. Viena vertus, jis buvo svarbus ir reikalingas todėl, kad į viešąją erdvę sugrąžino klausimą, nuo kurio priklausys ilgalaikė Lietuvos demografinė, kultūrinė ir politinė ateitis. Tačiau, kita vertus, būtent bundanti visuomenė turi teisę reikalauti iš politikų kur kas daugiau negu šūkių.
25. Spalio 3 d. mitingas parodė, kad Nacionalinis susivienijimas nesiryžta ginti principų, dėl kurių jis buvo įsteigtas. Neapibrėžtas mitingo reikalavimas stabdyti masinę imigraciją negali būti suprastas kitaip, kaip partijos apsisprendimas vykdyti Briuselio aprobuotą ir ES Migracijos ir prieglobsčio paktu stiprinamą legalios ir tvarkingos imigracijos politiką, turinčią sušvelninti nelegalios ir chaotiškos imigracijos keliamus neigiamus socialinius padarinius ir padėti šiek tiek pakeistu pavidalu išsaugoti bei tęsti multikultūrizmo ideologiją grindžiamą „atvirų sienų“ politiką.
- 26 Nacionalinis susivienijimas savo praktiniais veiksmais „stabdant masinę imigraciją“ neperžengė ES lygmeniu įtvirtinto „nuosaikesnio“ imigracijos politikos kurso, kuriam atstovauja dabartinės valdančiosios koalicijos partijos ir TS-LKD „krikdemiškasis“ sparnas. Laikantis šio Briuseliui priimtino ir todėl politiškai saugaus kurso, nesiekama sustabdyti proceso, kurį Tautos forumas vertina kaip laipsnišką lietuvių tautos išstūmimą iš jos istorinės žemės. Tokios politikos priemonėmis galima nebent sulėtinti šį procesą, be ne pašalinti, Tautos forumo požiūriu, egzistencinę grėsmę – kad lietuvių tauta ilginiui prarastų savo, kaip istorinės Lietuvos žemės šeimininkės ir savarankiškos politinės bendruomenės, padėtį. Todėl spalio 3-osios mitingas sukėlė viltį, bet dar kartą parodė, kad Lietuvoje nėra tikros antiimigracinės politinės jėgos, pasiryžusios iš tiesų ginti lietuvių tautos ateitį ir valstybės teisę išlikti amžiams.

Atsižvelgdamas į išdėstytas aplinkybes Tautos forumas mano, kad Nacionalinis susivienijimas konkrečiais įsipareigojimais privalo išsklaidyti visuomenės abejones, jog spalio 3-iosios mitingas nebuvo priešrinkiminės reklamos akcija. Todėl raginame:

27. Nacionalinį susivienijimą viešai ir oficialiai paskelbti savo poziciją dėl Jungtinių Tautų pasaulinio susitarimo dėl migracijos ir Europos Sąjungos migracijos ir prieglobsčio paktą, aiškiai nurodant, kurioms jų nuostatoms pritaria, kurioms prieštarauja ir kokių konkrečių teisinių bei politinių veiksmų ketina imtis.
28. Viešai įvardyti partijos poziciją dėl laikinųjų darbo leidimų, jų galiojimo sąsajos su darbo santykiais, šeimų susijungimo sąlygų ir ilgalaikio gyvenimo Lietuvoje teisinio reguliavimo, laikantis Lietuvos tarptautinių įsipareigojimų ir pagrindinių žmogaus teisių apsaugos reikalavimų.
29. Pasiūlyti konkrečias teises priemones (teikti įstatymų pataisas) verslo interesų grupių poveikio migracijos politikai skaidrumui ir kontrolei užtikrinti, įskaitant darbdavių

atsakomybę už užsienio darbuotojų įdarbinimą, jų socialines garantijas ir su darbo migracija susijusias viešąsias išlaidas.

30. Pateikti konkretų alternatyvų užsienio darbuotojų atrankos ir įdarbinimo modelį, jeigu reikalaujama uždaryti užsienio valstybėse veikiančius darbo jėgos verbavimo centrus, ir išdėstyti poziciją dėl Lietuvos tarpvalstybinių susitarimų darbo migracijos klausimais.
31. Reikalaujame, kad visos Lietuvos politinės partijos viešai išdėstytų savo pozicijas dėl ilgalaikių imigracijos demografinių, socialinių, kultūrinių ir ekonominių pasekmių ir pagrįstų jas konkrečiomis politinėmis bei teisėkūros priemonėmis.
32. Pabrėžiame, kad politinės partijos atsakomybė negali baigtis visuomenės informavimu apie galimas grėsmes. Atsakomybė prasideda ten, kur viešai paskelbti principai tampa aiškiais politiniais įsipareigojimais, konkrečiais įstatymų projektais ir už jų įgyvendinimą prisiimama atsakomybe.

Tautos forumo vardu:

Antanas Lėckas, Algimantas Merkevičius, Alina Laučienė, Almantas Stankūnas, Birutė Simutienė, Algimantas Jankauskas, Aukšė Valantinienė, Daiva Jakubonienė, Dobilas Kezys, Eglė Lesniauskienė, Erikas Černauskas, Edvardas Sinickas, Gaudentas Aukštikalnis, Gintautas Čepulis, Gintaras Rinkevičius, Gintautas Terleckas, Gražina Juneviečienė, Ignė Aperavičiūtė, Jolanta Mažylė, Jolanta Sinickienė, Julius Neviera, Jurgita Goštautaitė, Kęstutis Pakštas, Kęstutis Dubnikas, Laisvūnas Šopauskas, Lidija Veličkaitė, Margarita Lėckienė, Neringa Paškevičienė, Petras Gudynas, Ramūnas Kairys, Robertas Vitkauskas, Saulius Dinda, Sigita Dimgailė, Valentinas Šapalas, Tautvydas Galinis, Valdas Daraškevičius, Valdas Kuckailis, Vida Nacytė, Vilius Antanas Adomaitis, Virginija Kubilienė, Vytautas Radžvilas, Žilvinas Juozas Ramanauskas.

Visų vardu pasirašo Almantas Stankūnas